

ikke fik nogen som helst Men af Sygdomme, fremkaldte af Fødemidler, der fremstilles under slette og uhygiejniske Forhold, er jeg stærkt i Tvivl om, at dette Lovforslag var blevet fremsat, eller om der i det hele taget af andre end af dem, der lever paa Skyggesiden i Samfundet, vilde blive stillet Krav om et hygiejnisk Tilsyn med de forskellige Forhold, saaledes som det her er bestemt i Lovforslagets §§ 5—12. Jeg nærer stærk Tvivl om det. Netop fordi en Epidemi ikke spørger om, hvorvidt Folk staar i Skat for 10,000 eller 100,000 eller 600 Kr., men rammer i Flæng, netop derfor er der skabt Stemning ogsaa i andre Kredse end Arbejdernes for, at der tilvejebringes et saadant Tilsyn med Sundhedsforholdene, at Samfundet i sin Helhed kan være tjent dermed. Lovforslagets § 6 giver under visse Forhold Lægerne en meget stor Indflydelse. Det hedder nemlig, efter at der er talt om det Tilsyn, der paahviler Kreds-lægen, at naar han skønner, at et eller andet vil være til Skade for den offentlige Sundhed, eller at en sundhedsmæssig Foranstaltning er saa paatrængende nødvendig, at dens Undladelse medfører overhængende Fare for Menneskers Liv eller Helbred, kan han beordre saadan Foranstaltning iværksat, dog skal han uopholdelig gøre Indberetning om Sagen til vedkommende Myndighed og til Sundhedsstyrelsen. Det er naturligvis at lægge en stor Myndighed i Enkeltmands Haand, men det er jo nødvendigt at gøre det, hvis en epidemisk Sygdom, saafremt disse Foranstaltninger ikke træffes, vil kunne brede sig ikke alene i et Sogn, men til de omkringliggende Sogne og Byer. Under Hensyn hertil forekommer det mig fuldt ud forsvarligt at give en saadan Myndighed, men naturligvis saaledes, at vedkommende straks skal indberette Sagen til de paa-gældende Myndigheder; han maa have Ret til at gribe ind paa saa kraftig en Maade, som her er fastsat.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at gennemgaa de forskellige Lovparagraffer, der jo allerede har været Genstand for Omtale, jeg maa dog maaske knytte nogle Bemærkninger til enkelte af dem. Med Hensyn til § 5, der omhandler de forskellige Forhold, hvormed Kredslægen skal føre Tilsyn, vil jeg sige, at det vilde have været heldigt, om der ogsaa havde været en Bestemmelse om, at Kaserne og militære Etablissementer i det hele taget, hvor mange Folk er samlede, staar under Kredslægens Tilsyn. Jeg ved godt, at der blandt Lægerne, specielt naturligvis i Militæretaten, vil være Opinion her imod, idet

de militære Læger vil være noget for sig selv. Men vi har jo her i Byen set — jeg sigter til den Epidemi, som for nogle Aar siden udbrod paa Sølvgadens Kaserne, hvor dog en Del af Landets Sønner var tvungne til at være som Soldater, og det er særlig Landbefolkningens Sønner, som indkaldes til Sølvgadens Kaserne —, at der opstod en Meningitisepidemi, hvor der fra Sundhedsstyrelsens eller under alle Omstændigheder fra de civile Lægers Side blev gjort andre Synspunkter gældende med Hensyn til Nødvendigheden af at træffe Foranstaltninger for Sølvgades Kasernes Vedkommende end de, der hævdedes af de militære Læger. Efter min Mening vilde det være fuldstændig korrekt, om man lagde Militærvæsenet ind under den civile Sundhedsstyrelses Myndighed og altsaa Kaserneerne ind under det Tilsyn, som Kredslægerne skal føre. Jeg synes, jeg har saa meget mere Ret til at fremsætte denne Tanke, som man ved at læse Reskripter fra gammel Tid vedrørende denne Sag bliver opmærksom paa, at de militære Etablissementer tidligere var underlagte Sundhedskollegiet. I et kongeligt Reskript af 15. Juni 1813 hedder det i § 20: „Alle praktiserende Læger i Danmark, saavel Medici som Chirurgi, civile og militære af begge Etater, samt alle Apotekere, Jordemødre og andre til Medicinalvæsenet henhørende Personer, staar under Sundhedskollegiet sammesteds, for saa vidt deres Embede, Forretninger og Pligter angaar, og bør rette sig efter alt; hvad dem i saa Henseende af Kollegiet bliver paalagt“. Man ser heraf, at allerede den Gang, da Militæret stod med langt større Magt overfor den civile Befolkning end nu — ja, ingen af os levede den Gang, men det gaar jeg da ud fra, Militæret gjorde —, fandt man ingen Betænkelighed ved at lægge Militæret under Sundhedskollegiet; man kunde derfor nu lige saa godt gaa med til at underlægge det Sundhedsstyrelsen, der jo er en Aflægger af Sundhedskollegiet. De efterfølgende Paragraffer kommer ind paa, hvad Sundhedskollegiet kunde kræve saavel af militære som civile, men jeg skal ikke trætte med en Oplæsning heraf; jeg skal kun henvise til Samlingen af kongelige Reskripter Pagina 427.

Der er endnu en Ting, jeg vil berøre, nemlig at en Del af Sundhedsstyrelsen har fundet sig foranlediget til at fratage det Forslag, som oprindeligt var tilstillet Regeringen. Selvfølgelig har denne ingen Pligt til at fremsætte det. Sundhedsstyrelsens Formand har frataget dette Forslag og akkviesceret ved det foreliggende, hvorefter